

Louis Couperus en Frans Netscher, die hun luidruchtig enthousiasten ouden leermeester Ten Brink een goed hart waren blijven toedragen. En zoo kom ik, onder de medewerkers aan de eerste vijf jaargangen, ook Johan de Meester, Herman Heyermans Jr., Cyriel Buysse en . . . Phocius tegen. Weldra trouwens werd ook de redactie van Elseviers althans gedeeltelijk verjongd. Reeds in 1893 trad de schilder Henricus voor korten tijd als mede-redacteur voor de illustraties op, in 1894 werd mijn oude schoolkameraad en vriend, Mr. L. J. Plemp van Duiveland aan de redactie toegevoegd. De behoefte aan „jong bloed”, ook voor het litteraire deel der leiding, was gebleken, en waarlijk, de nieuwe redacteurs waren jong genoeg. De heer Henricus werd echter spoedig vervangen, eerst door A. L. Koster, later door Ph. Zilcken. Zoo bestond gedurende eenige jaren de redactie van Elseviers uit niet

minder dan zeven leden, en ik verzeker u, aan verscheidenheid van leeftijd en . . . van inzicht ontbrak het in die dagen niet.

Met Januari 1898 kwam hierin verandering. De heeren Ten Brink, Hoyneck van Papendrecht, Berg en Kaemmerer traden uit. Ook de heer Schimmel, ofschoon aan Elsevier verbonden blijvend, trok zich meer en meer terug; weldra gaf men hem den titel van „eereid der redactie”, dien hij behield tot zijn dood. Doch intusschen was,

eveneens in 1898 voor het eerst, de heer Frits Lapidoth als redacteur opgetreden. Hij, Plemp en Zilcken bleven het tijdschrift leiden tot, met Januari 1905, ik die taak van hen overnam en Elseviers verder redigeerde, nog een jaar met den heer Zilcken, daarna met R. W. P. de Vries Jr. Het tijdschrift was intusschen, n.l. bij den aanvang van den elfden jaargang, van formaat veranderd en langzamerhand ook van

karakter. De teekenis trouwens der vele redactie-wijzigingen zal den lezer, die in deze zaken thuis is, niet zijn ontgaan. Tijden veranderen, en in de tijden . . . de redacties. Jan ten Brink's „Oude Garde” had den strijd tegen de jongeren ten slotte op moeten geven. Natuurlijk was het onmogelijk gebleken, naast de heeren Schimmel en Jan ten Brink een geprononceerd aanhanger der nieuwe kunstopvattingen aan te stellen. Vandaar

de keuze, eerst van Mr. Plemp van Duiveland, den intelligenten politicus en smaakvollen prozaïst, die Elseviers een tijdlang met zijn belangwekkende buitenlandse overzichten verrijkte, doch die in de litteratuur (in engeren zin) zich nimmer partij stelde. En daarna die van Lapidoth, een middelman in de kunst, iemand die door leeftijd noch geest tot de Oude Garde behoorde en toch ook nimmer door het opkomende artiestengeslacht als een der hun-

J. HOYNCK VAN PAPENDRECHT.